

Arrest

nr. 78 772 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 6 december 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 29 november 2011 is het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 71 010.

1.2. Op 5 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag
Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 06.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) Op 21.06.2011 een beslissing ‘welgering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 02.12.2011 in beroep een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 05.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij haar tweede asielaanvraag een kopie afgeeft van een attest afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten waarin bevestigd wordt dat haar man zou vermoord zijn door de taliban; een kopie gemakkelijk kan worden vervalst; de authenticiteit van dergelijk document bovendien niet kan worden vastgesteld betrokkene verklaart medische problemen te hebben, betrokkene een medisch attest voorlegt om deze te staven, medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald in artikel I A (2) van het Verdrag van Geneve zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster roept als “Eerste middel” in “Geen onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming – schending art. 48/4 §1 Vreemdelingenwet”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster is afkomstig uit Kabul te Afghanistan en heeft bij indiening van haar aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat haar leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13 quater af waarbij wordt geweigerd de asielaanvraag van Verzoekster in overweging te nemen.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde “kwatificatierichtlijn”, Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term “reëel risico” dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt Verzoekster geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal haar de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;

- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van Verzoekster in haar land van herkomst;

- Ernstige bedreiging van het even of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van Verzoekster op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Uit internationale rapporten blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Afghanistan onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten tussen onder andere overheidstroepen en de Taliban waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Verkrachtingen van vrouwen alsook voortdurende schending van mensenrechten zijn in de regio van Kabul alsook daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de daden van agressie lastens de burgerbevolking. Uitwijken naar een andere regio buiten Kabul is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Human Rights Watch en Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven:

- "Afghanistan: Decree Increases Detainees' Risk of Torture" (<http://www.hrw.org/news/2012/01/10/afghanistan-decree-increases-detainees-risktorture>);
- "Afghanistan: Rein in Abusive Militias and Afghan Local Police" (<http://www.hrw.org/news/2011/09/12/afghanistan-rein-abusive-militias-and-afghan-localpolice>);
- "Amnesty International Calls Taliban Leader's Orders to Reduce Civilian Casualties 'Hypocritical'" (<http://www.amnestyusa.org/news/press-releases/amnesty-international-callstaliban-leader-s-orders-to-reduce-civilian-casualties--hypocritical>).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer Verzoekster zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel risico is van ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van Verzoekster tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

2.1.1. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen ertoe leidt dat in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster gaat er tevens aan voorbij dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster volhardt in het kader van haar tweede asielaanvraag in de problemen van haar familie met de taliban, ze wijst op haar gezondheidsproblemen en de algemene situatie in Afghanistan en meent dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet thans niet dienstig kan worden aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk overwogen dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4 van vreemdelingenwet en in het kader van haar eerste asielaanvraag werd geoordeeld "dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict" (RvV 29 november 2011, nr. 71.010).

Verzoekster brengt als nieuwe elementen enkel een kopie van een attest van de Afghaanse autoriteiten aan waarvan de bestreden beslissing stelt dat niet kan worden vastgesteld dat het een authentiek stuk betreft. De relevantie voor onderhavige procedure van het neergelegde medisch attest wordt niet aangetoond. Verzoekster maakt met haar theoretisch en algemeen betoog in het verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft voorgelegd die een ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoekster roept als *“Tweede middel”* in *“Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van Verzoekster in zijn land van herkomst - schending van art. 3 EVRM”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit internationale rapporten duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Afghanistan onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten tussen onder andere overheidstroepen en de Taliban waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Door weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van Verzoekster wordt zij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor zij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.

Bijgevolg dient de vraag van Verzoekster tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.”

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij enkel een bevel heeft gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij gedwongen wordt terug te keren naar haar land van herkomst, noch zal zij naar dit land worden gerepatriëerd. Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij enkel dezelfde gegevens aanvoert die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd reeds bij de eerste asielaanvraag getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij afgewezen om reden dat zij haar beweerde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de door de verzoekende partij aangebrachte documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties nu zoals de bestreden beslissing stelt, het slechts een fotokopie is die gemakkelijk kan worden vervalst, en een medisch attest waarvan de relevantie voor onderhavige procedure niet wordt aangetoond. Aldus dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij *in casu* onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.4. Het tweede middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK